

UZASADNIENIE

Utrzymanym w mocy przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. w całości **Postanowieniem** z dnia 11 stycznia 2021 roku, sygn. akt RD 166/19, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny P. K. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz. U. 2020 r., poz. 75), w sprawie radcy prawnego D. Ż. umorzył dochodzenie co do możliwości popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego mającego polegać na naruszeniu zasad etyki poprzez złożenie w dniu 7 października 2019 roku o godzinie 13:16, w Sądzie Rejonowym (...), VI Wydział G. Krajowego Rejestru Sądowego, wniosku o zmianę osoby likwidatora spółki Przedsiębiorstwo Handlowe (...) i s-ka sp.j., sygn. akt (...). KRS (...), zawierającego informację wprowadzającą w błąd co do tego, że likwidator tej spółki (...) nie udzieliła odpowiedzi na pismo radcy prawnego D. Ż. z dnia 18 września 2019 roku, które było wystosowane w imieniu G. P., A. P. i D. P., pomimo tego, że w dniu 7 października 2019 roku o godzinie 10:19 otrzymała stosowną odpowiedź na to pismo, tj. naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W odwołaniu od wyżej opisanego postanowienia R. W. zarzuciła Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnemu P. K., że błędnie ustalił stan faktyczny, a ponadto błędnie przyjął, że Sąd odwołał ją z funkcji likwidatora i że nie dokonał właściwego ustalenia zdarzeń w dniu składania przez radcę prawnego D. Ż. wniosku o zmianę osoby likwidatora i zabezpieczenie roszczenia.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny P. K. nie odniósł się pisemnie do zarzutów podniesionych przez R. W. w jej odwołaniu.

Natomiast w trakcie posiedzenia Sądu w dniu 11 stycznia 2021 roku podniósł on, że jego zdaniem nie było celowym słuchanie świadków (pracownika kancelarii radcy prawnego D. Ż.) na okoliczności przepływu pism pomiędzy R. W., a radcą prawnym D. Ż., bowiem przedłużyło by to tylko dochodzenie, a nie miało by istotnego zdarzenia co do ewentualnej winy radcy prawnego. Zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego, skarżąca R. W. nie została pozbawiona możliwość pisemnego ustosunkowania się do treści wniosku o zmianę osoby likwidatora i wniosku o zabezpieczenie roszczenia.

Jego zdaniem zarzucone radcy prawnemu D. Ż. zachowanie (...) wskazanym zakresie nie nosi znamion przewinienia dyscyplinarnego i dlatego mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych postanowił umorzyć dochodzenie w sprawie z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przez radcę prawnego D. Ż. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na niedochowaniu należytej staranności w działaniu tj. naruszenia art. 6 oraz art. 12 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75).

W dniu 20 listopada 2020 r. skarżąca R. W. wniosła odwołanie od powyższego postanowienia do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...) W..

W odwołaniu skarżąca stwierdziła, że zaskarża postanowienie w całości i podtrzymuje swoją skargę na radcę prawnego D. Ż. z dnia 24 października 2019 roku.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie gdyż co do przedłożonych w skardze z dnia 25 października 2019 roku zarzutów wobec radcy prawnego D. Ż., które skarżąca popiera w dalszym ciągu w odwołaniu, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika co do braku ich trafności i tym samym, braku znamion przewinienia dyscyplinarnego w każdym z zarzucanych radcy zachowań.

Stan faktyczny sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wystarczająco ustalił na podstawie zeznań skarżącej i zeznań radcy prawnej D. Ż., albowiem były one spójne i zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, co jako ustalenie własne przyjmuje również rozpatrujący zażalenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Zastępcy Rzecznika w sposób wyczerpujący wskazał na brak podstaw lub racji zarzutów podniesionych w skardze.

Wobec tego podstawę oddalenia zażalenia i utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia stanowi odniesienie się przez Zastępcę Rzecznika do zarzutów skargi, które wyrażają stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego co do braku trafności każdego z nich i tym samym braku znamion przewinienia dyscyplinarnego w zarzucanym radcy prawnemu zachowaniu, a które to stanowisko, in extenso przytoczone w części uzasadnienia Sądu relacjonującej stan sprawy przed wniesieniem zażalenia, Sąd Dyscyplinarny potwierdza jako słuszne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny mając na uwadze końcowe fragmenty zażalenia jako transformację skargi z 24 października 2019 roku, dodatkowo wskazuje na błędne rozumowanie skarżącej, która uważa, że w przypadku gdyby radca prawny D. Ż. zmieniła treść wniosku w sprawie zmiany osoby likwidatora i zabezpieczenie roszczenia złożeniu przez skarżącą pozwu o rozwód sprawa nie była do przegrania. Wszczęcie żadnego procesu, w tym i o rozwód, nie gwarantuje nigdy ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie. Postępowanie toczy się pod kognicją sądu, a wynik sprawy zależy od wielu okoliczności, zwłaszcza oceny dowodów przez Sąd, w tym w posiadaniu strony przeciwnej. Gdyby samo złożenie pozwu w sprawie gwarantowało wygraną w procesie, nie byłoby potrzeby składania go pod rozstrzygnięcie, a pod zaakceptowanie sądu, co w sposób oczywisty stoi w sprzeczności z zasadą niezawisłości sądów co do ferowanych w kontradictoryjnym procesie orzeczeń. W tym kontekście należy zatem przypomnieć, że pełnomocnik nie odpowiada za wynik procesu, a za dolożenie należytej staranności przy reprezentowaniu strony.

Zarzuty skargi w stosunku do radcy prawnego D. Ż. z tytułu braku należytej staranności nie znalazły potwierdzenia w dochodzeniu, a Sąd Dyscyplinarny uznaje stanowiska Zastępcy Rzecznika w tej mierze za przekonujące i słuszne. (...) nie znajduje podstaw do postawienia radcy prawnemu zarzutu działania na szkodę skarżącej bowiem działała ona jako pełnomocnik osób, których interes był rozbieżny z interesem skarżącej.

Zarzuty skargi zostały w sposób gruntowny rozpoznane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodnie z art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych zarówno przez akceptację wyczerpującego stanowiska zajętego przez Rzecznika Dyscyplinarnego jak i dodatkowe uzupełnienie odnośnie finalnej treści skargi.

Skoro zarzuty zażalenia jako konwersja zarzutów skargi na radcę prawnego D. Ż. nie znalazły potwierdzenia w toku postępowania odwoławczego, (...) (...) W. stwierdza brak podstaw uchylecia zaskarżonego postanowienia z dnia 16 października 2020 roku, sygn. akt R.D. 166/19, wobec czego należało orzec jak na wstępie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000 zł /jeden tysiąc złotych/, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2020, poz. 75), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.